

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2015	Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ (Ἰω. 9,1-38) 21 Μαΐου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τυφλοὶ στὴν ψυχὴ

Ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, στὸν ἱερό ναὸ παρουσιάζομαι ἐνώπιον τῆς ἀγάπης σας καὶ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ κάνετε ὑπομονή, γιὰ ν' ἀκούσετε λίγες ταπεινὲς σκέψεις ἐπάνω στὸ ἱερό καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο, ποὺ διηγεῖται ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θαύματα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, **τὸ θαῦμα τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ.**

Ἀκούγοντας κανεὶς τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ ἴσως πῆ· Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἐγὼ ἔχω μάτια καὶ βλέπω· τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο δὲν εἶνε γιὰ 'κείνους ποὺ βλέπουν, εἶνε γιὰ 'κείνους ποὺ δὲν βλέπουν, γιὰ τοὺς τυφλοὺς... Τὸ Εὐαγγέλιο ὁμως εἶνε γιὰ ὅλους. Ἀκούγοντας οἱ τυφλοὶ τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ πράγματι παρηγοροῦνται· αἰσθάνονται ὅτι, καὶ ἂν ἀκόμη ὅλοι τοὺς ἐγκαταλείψουν, ὑπάρχει ἕνας ποὺ τοὺς ἀγαπᾷ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ δείχνει τὴν **ἀγάπη, ποὺ ἔχει ὁ Κύριος** στὰ δυστυχισμένα πλάσματα καὶ μάλιστα σ' αὐτοὺς ποὺ στερήθηκαν τὸ φῶς τους. Τί στοργὴ εἶχε ὁ Χριστὸς **στοὺς τυφλοὺς!** Μακάρι νὰ εἶχαμε κ' ἐμεῖς λίγη ἀπὸ τὴν ἀγάπη αὐτή...

—Μά, θὰ μοῦ πῆτε, ἐμεῖς δὲν ἔχουμε τὴ δύναμι νὰ δώσουμε τὸ φῶς στοὺς τυφλοὺς... Ναι, νὰ τοὺς δώσουμε μάτια δὲν μποροῦμε βέβαια· μποροῦμε ὁμως νὰ κάνουμε **κάτι ἄλλο γι' αὐτούς**, νὰ τοὺς προσφέρουμε κάποια ἄλλη βοήθεια.

Καὶ **ὑπάρχουν πολλοὶ τυφλοὶ**, χιλιάδες, στὴν πατρίδα μας· τυφλοὶ ἐκ γενετῆς, τυφλοὶ ἀπὸ ἀσθένειες, τυφλοὶ ἀπὸ δυστυχήματα. Ὑπάρχουν ὁμως καὶ τυφλοὶ ἥρωες, ποὺ ἔχασαν τὸ φῶς τους γιὰ ἕνα μεγάλο καὶ ὑψηλὸ σκοπὸ. Ἦταν παλληκάρια, στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τους –γνώρισα τέτοια παιδιὰ, 22 - 23 ἐτῶν– ποὺ εἶχαν μάτια ἀετοῦ, ἔβλεπαν ἀπ' τὴ μιὰ ράχη ὡς τὴν ἄλλη. Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἀκούστηκε ὅτι ἡ πατρίδα κινδυνεύει, ἔγινε ἐπιστράτευσι· καθένας ἀπὸ αὐτοὺς ἄφησε τὸ ἀλέτρι ἢ τὴ φλογέρα ἢ τὸ ἐργοστάσιο, κι ἀνέβηκαν στὰ ψηλὰ χιονισμένα βουνά, κ' ἐκεῖ εἶπαν τὸ «Ὅχι!» στοὺς ἐπιδρομεῖς. Πολέμησαν σὰν λιοντάρια· καὶ πάνω σὲ μιὰ ἔκ-

ρηξι ἔχασαν τὸ φῶς τους, ἔμειναν τυφλοὶ. Ἦρωες, ποὺ τυφλώθηκαν γιὰ νὰ δῆ φῶς τὸ ἔθνος. Καὶ τί ἔκανε τὸ ἔθνος γι' αὐτούς, τί τοὺς δίνει; Ψίχουλα. Ἄχ, κράτος ἀμαρτωλό, ποὺ μὲ τὸ φτυὰρι δίνεις τὰ χρήματα σὲ σκοποὺς ἀμφιβόλου ἀξίας καὶ στὰ παιδιὰ αὐτὰ δίνεις ψίχουλα!...

Ἄλλὰ ἐγὼ δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ μιλήσω γιὰ τοὺς ἥρωες τυφλοὺς, οὔτε γιὰ τοὺς ἄλλους ποὺ ἔχασαν τὸ φῶς τους. Θέλω νὰ τονίσω κάτι ἄλλο· ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τυφλοὺς αὐτοὺς ὑπάρχουν καὶ κάποιοι ἄλλοι. Τί τὸ ὄφελος νὰ ἔχουμε τὰ μάτια; Τέτοια μάτια ἔχουν καὶ τὰ ζῶα, βλέπουν μάλιστα καλύτερα ἀπὸ μᾶς. Τί νὰ τὰ κάνης τὰ μάτια αὐτά, ἅμα δὲν ἔχης τὰ ἄλλα μάτια, μὲ τὰ ὁποῖα μπορεῖς νὰ δῆς ὄχι τὸν ὑλικὸ κόσμον ἀλλὰ τὸν ἀόρατον πνευματικὸν κόσμον; Δὲν ὑπάρχουν δηλαδὴ τυφλοὶ μόνο κατὰ τὸ σῶμα· ὑπάρχουν **τυφλοὶ καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα**, καὶ γι' αὐτοὺς θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ λίγες λέξεις.

* * *

Ὁ Θεός, ἀγαπητοί μου, ἔδωσε στὸν ἄνθρωπον τὸ φυσικὸ φῶς, τὸν ἥλιο, ἔδωσε ἀκόμη καὶ τὸ νοητὸ φῶς· **τὸ δὲ νοητὸ φῶς εἶνε ἡ διάνοια, ὁ νοῦς**, τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ προνόμιον ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος. Μὲ τὴ δύναμι τοῦ νοῦ, τὴ δύναμι τῆς σκέψεως, ὁ ἄνθρωπος ξεχωρίζει ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα ὄντα. Γίνεται ἀστρονόμος, μαθηματικὸς, γιατρός, ἐφευρέτης μεγάλων ἀνακαλύψεων. Μὲ τὴ δύναμι τοῦ νοῦ εἶνε εἰς θέσιν νὰ διακρίνη τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμα, τὴν ἀρετὴ ἀπὸ τὴν κακία, τὴν εὐσέβεια ἀπὸ τὴν ἀσέβεια.

Ὁ Θεὸς εἶπε· Ἄνθρωπε, μπροστά σου ἔβαλα τὴ φωτιὰ καὶ τὸ νερό, ἄπλωσε τὸ χέρι σου ὅπου θέλεις· ἂν τ' ἀπλώσης στὴ φωτιὰ θὰ καῆς, ἂν τ' ἀπλώσης στὸ νερό θὰ δροσιστῆς· διάλεξε καὶ πάρε (βλ. Δευτ. 30,19. Σ. Σειρ. 15,16). Ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος, ἐνῶ προικίστηκε μὲ νοῦ καὶ διάκρισι, σκοτίστηκε καὶ δὲν διακρίνει· πέφτει μέσ' στὴ φωτιὰ καὶ καίγεται. Περιέργα πράγματα, μόνο τρελλὸς ἢ δαιμονισμένος θὰ τό 'κανε αὐτό. Μὰ εἶνε, θὰ πῆτε, τόσο **τυφλὸς στὴν ψυχὴ**, ὡς-

τε να μη διακρίνη τὸ γκρεμό, τὴν ἄβυσσο, τὴ φωτιά, τὴν κόλασι; Καὶ ὅμως!... Θέλετε **παράδειγματα**; Θὰ σὰς πῶ μερικὰ καὶ θὰ τελειώσω.

● **Νούμερο ἕνα, αὐτὸς ποὺ τὸν τυφλώνει ἢ φιληδονία.** Μπορεῖ νὰ ἔβγαλε σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια, νὰ πῆρε διπλώματα καὶ νὰ ἔμαθε γλώσσες, μπορεῖ νὰ ἔχη τηλεσκόπια καὶ νὰ βλέπη τὰ ἄστρα σὲ ἰλιγγιώδεις ἀποστάσεις, καὶ ὅμως, αὐτὸς ὁ σοφός, μπλέκει ξαφνικὰ στὰ δίχτυα μιᾶς πονηρῆς γυναίκα, ἐνὸς αἰσχροῦ ἔρωτος, καὶ τὸν βλέπεις νὰ πέφτη σὰν τυφλὸς στὸ χάος παρανόμων σχέσεων. –“Ὁχι, παιδί μου, λέει ἡ ἀγράμματη μάνα, θὰ καταστραφῆς αὐτοῦ ποὺ πᾶς. “Ὁχι! τοῦ λένε φίλοι, ὄχι! φωνάζει τὸ χωριό, ὄχι! φωνάζει ἡ κοινωνία, ὄχι! φωνάζουν οἱ νόμοι, ὄχι! φωνάζει ὁ πνευματικός. Τίποτα· πέφτει στὸ χάος. Δὲν εἶνε λοιπὸν αὐτὸς τυφλός; δὲν τὸν τύφλωσε ἡ ἁμαρτία;

● **Νούμερο δύο, αὐτὸς ποὺ τὸν τυφλώνει ἢ φιλαργυρία.** Βλέπεις τὸν ἄλλον; Ἦταν κάποτε ἐποχὴ ποὺ δὲν εἶχε δραχμὴ στὴν τσέπη. Μὰ ἔπειτα οἱ τσέπες του γέμισαν ἀπὸ χρήματα, καὶ ἔχει καταθέσεις, πλεούμενα, σπίτια, μέγαρα καὶ ἐπαύλεις. Τί νὰ τὸν κάνης ὅμως; Ἄνθρωπος δὲν εἶνε· ἢ φιλαργυρία ξερρίζωσε ἀπὸ μέσα του τὸ εὐγενέστερο αἶσθημα, τὴ συμπάθεια καὶ εὐσπλαχνία. Καὶ τὸν βλέπεις νὰ ἔνε τόσο τυφλός, ὥστε ὅπως λέει ὁ λαὸς «δὲν δίνει νερὸ οὔτε στὸν ἄγγελό του». Εἶνε σὰν τὸν Ἰούδα πού, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, «*τυφλοῦται τῷ πάθει τῆς φιλαργυρίας, ἐκπίπτει τοῦ φωτὸς ὁ ἐσκοτισμένος*» (ὁρθρ. ἀντίφ. δ').

● Θέλετε καὶ ἄλλον τυφλὸ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία; νὰ **αὐτὸς ποὺ τὸν τυφλώνει τὸ μῖσος**, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐκδικήσεως. Αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ λησμονήσῃ τὸ κακό, ἀλλὰ τὸ θυμᾶται σὰν τὴν καμήλα. Μισεῖ τὸ γείτονα, τὸ συνάδελφο, τὸν ξένο, τὸν δικό του, τὸ παιδί του, τὴ γυναίκα ποὺ ἀγάπησε· πάνω στὸ θυμὸ του παίρνει μαχαίρι καὶ τὴ σκοτώνει, κι ὅταν ἡ ἀστυνομία τὸν ρωτάει, –Τὴ γυναίκα σου σκότωσες; ἀπαντᾷ· –Μὲ σκότισε τὸ πάθος, ἦμουν τυφλὸς δὲν ἔβλεπα τί κάνω.

● **Νὰ λοιπὸν· τὸν ἕνα τὸν τύφλωσε ἢ φιληδονία, τὸν ἄλλον ἢ φιλαργυρία, τὸν ἄλλο τὸ μῖσος.** Τὰ πάθη ὅμως, τὰ ἐωσφορικὰ πάθη, τυφλώνουν ὄχι μόνο ἄτομα ἀλλὰ καὶ **ἔθνη** ὁλόκληρα. Ἔθνη μεγάλα καὶ θεωρούμενα πολιτισμένα, μὲ πανεπιστήμια καὶ ἀκαδημίες, ἔσπρωξαν τὴν ἀνθρωπότητα μέσ' στὴ φωτιά τοῦ Πρώτου παγκοσμίου πολέμου καὶ μετὰ στὴ μεγαλύτερη φωτιά τοῦ Δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, καὶ μέσα ἀπὸ τὶς μποῦκες τῶν κανονιῶν, τῶν ἀεροπλάνων καὶ τῶν ὑποβρυχίων σκόρπισαν τὸν ὄλεθρο στὸν κόσμο. Καὶ ἐτοιμάζονται –μὴν ἀ-

κοῦτε λόγια ἀπατηλά– νὰ ρίξουν τὴν ἀνθρωπότητα στὴ φωτιά ἐνὸς ἄλλου πολέμου, τὸν ὁποῖον ἢ μὲν ἐπιστῆμη ὀνομάζει πυρηνικό, ἢ δὲ Ἄποκάλυψις ὀνομάζει «*Ἀρμαγεδῶνα*» (Ἀπ. 16,16). Εἶνε λοιπὸν ἢ δὲν εἶνε τυφλοὶ οἱ διπλωμάτες καὶ στρατηγοὶ καὶ οἱ μεγάλοι ποὺ σπρώχνουν συνεχῶς τὴν ἀνθρωπότητα στὸ γκρεμὸ τῆς καταστροφῆς; «*Τυφλὸς τυφλὸν ἐὰν ὀδηγῆ, ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται*» (Ματθ. 15,14).

● Ἄλλὰ προτοῦ νὰ τελειώσω θὰ σὰς παρουσιάσω τὴν πιὸ μεγάλη τύφλωσι. Ποιὰ εἶν' αὕτη; Εἶνε ἡ τύφλωσις ποὺ ὀνομάζεται **ἀπιστία**. Τὴν εἰκόνα τοῦ ἀπίστου ζωγραφίζει τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Τί λέει· μπροστὰ στοὺς ἄρχοντες ἔκανε ὁ Χριστὸς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θαύματα, δημιούργησε ἀπὸ πηλὸ βολβούς, ὀφθαλμούς. Καὶ πίστεψε ὁ ὄχλος, πίστεψαν οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ, πίστεψαν καὶ οἱ πέτρες. Ποιοὶ δὲν πίστεψαν· οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι. Τοὺς τύφλωσε ὁ διάβολος, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ πιστέψουν καὶ νὰ προσκυνήσουν τὸ Χριστό, ἀλλὰ προσπαθοῦσαν μὲ δικολαβίες καὶ σοφιστεῖες νὰ σκιάσουν τὸν Ἥλιο, ἀνίκανοι νὰ δοῦν τὸ Φῶς ποὺ λάμπει στὸν κόσμο.

* * *

Ἄλλὰ, ἀδελφοί μου, καιρὸς νὰ στρέψουμε τὸν λόγο πρὸς τὸν ἑαυτὸ μας. Διότι κ' ἐμεῖς κατὰ κάποιο τρόπο εἴμαστε τυφλοὶ. Μέσα στὴν ἐκκλησία **σὲ κάθε θεία λειτουργία γίνεται** τὸ μεγαλύτερο θαῦμα· πάνω στὴν ἀγία τράπεζα τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασί γίνεται σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας! ἀπὸ τὸ ὁποῖο καλούμεθα ὅλοι νὰ κοινωνήσουμε. Νὰ τὸ θαῦμα. Τὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια οἱ ἄνθρωποι πίστευαν, ἔρχονταν στὴν ἐκκλησία καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς πίστεως ἔβλεπαν ἀγγέλους νὰ λειτουργοῦν μαζί μὲ τοὺς ἱερεῖς. Τί λέει τὸ ἀπολυτικίον τοῦ ἀγίου Σπυρίδωνος· «*καὶ ἐν τῷ μέλπειν τὰς ἀγίας σου εὐχὰς ἀγγέλους ἔσχεσιν συλλειτουργοῦντάς σοι, ἱερώτατε*». Ἐμεῖς, ἀλλοίμονο, γίναμε τυφλοὶ καὶ δὲν βλέπουμε.

Ἀδέρφια μου· **ἡ ἁμαρτία τυφλώνει**. Τί εἶνε ἡ ἁμαρτία; Δὲν εἶνε παντεσπάνι, δὲν εἶνε γλύκισμα, δὲν εἶνε ἄρωμα· εἶνε καυστικὸ βιτριόλι.

Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια μας νὰ δοῦμε τὸ Φῶς τὸ πνευματικό, νὰ πέσουμε κ' ἐμεῖς μπροστὰ στὸ Χριστὸ καὶ νὰ ποῦμε μαζί μὲ τὸν Τυφλὸ «**Πιστεύω, Κύριε**» (Ἰω. 9,38)! πιστεύω σὰν τὴ μάνα μου, σὰν τοὺς προγόνους μου, σὰν τὸν Τυφλὸ· γονατίζω μπροστὰ σου καὶ λέω «**Πιστεύω, Κύριε**». Καὶ νὰ προσκυνήσωμεν αὐτῷ, ᾧ ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ εἰς αἰῶνας αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**